
Gustík Smutník a kradač lidí

Ema se zahleděla na dům a uviděla na předzahrádce zvláštního smutného chlapce. Díval se na ni přes železný plot. Představa, že tam ten kluk stojí a sleduje, jak paní Čmuchačková radí lidem, aby se vyhýbali jeho obydlí, jí připadala tak nespravedlivá, že málem pronesla něco nezdvořilého. „Co je na něm špatného?“

„Až to zjistíš,“ prorokovala sousedka, „tak bude... *pozdě*.“

Tyhle věty lidé pronášejí jenom ve strašidelných filmech, pouze v noci a těsně předtím, než venku za oknem zaburácí hrom, aby náležitě podtrhl význam jejich slov. Ale dnes je teplý slunečný den a jediný dostupný mrak visí nad temným domem. Se zahřměním nelze počítat.

„Opakovaně žádáme město, aby ho nechalo strhnout,“ pokračovala paní Čmuchačková. „Bohužel nám neustále tvrdí, že k tomu nemají *důvod*. Jak to, že ne? Stačí se na tu barabiznu podívat!“

A tak se noví sousedé na tu barabiznu podívali.

Protože okamžitě neodpověděli, paní Čmuchačková změnila téma hovoru. „Mimochodem, viděla jsem vás odnášet do domu zvířecí přepravku. Doufám, že v ní byl pejsánek. Šerlokovi by se kamarád hodil.“

Alespoň na tohle se dalo odpovědět. „Je mi líto,“ povzdechl si pan Takový. „Eda je kocour.“

„Och,“ zakvokala paní Čmuchačková, načež se na několik vteřin rozhostilo rozpačité ticho. Sousedka zjevně nemá kočky v lásce. Stačilo se o jedné zmínit, a došla jí slova. „Hlavně ho nenechte volně pobíhat venku, jestli nechcete, aby se popral se Šerlokem.“

Ema pohlédla na psa (který právě odskočil od svého stínu, jako by se bál, že ho kousne). Nevěřila, že by mezi jejím kocourem a tímhle strašpytlem někdy došlo k neurvalému střetu. „Kdepak,“ zavrtěla hlavou. „Nechceme, aby se poprali.“

„To je dobře,“ mínila paní Čmuhálková, protože Šerlok se velice snadno rozčílí, a kdyby se tak stalo, nejspíš by nemohl několik týdnů jíst ani kakat.“

„Velice neradi bychom mu způsobili problémy s vyprazdňováním,“ odvětil zdvořile pan Takový.

„Ano,“ přisvědčila Ema. „Právě toho jsme se báli, když jsme sem přijeli.“

Pan Takový začal paní Čmuhálkové vyprávět o zvláštních opatřeních, která se chystá podniknout, aby Edovi zabránil prchnout z domu a obtěžovat Šerloka. Natolik se zabral do líčení všech podrobností, že mu uniklo to, co Emě neušlo.

Šerlokovi se podařilo vymanit z dosahu svého stínu. Zdálo se, že se ho stín pokusil podruhé rafnout. Ema si uvědomila, že ji doopravdy neklame zrak, a polekaně sebou škulba. Stín honil psa v kruzích, očuchával mu zadek a chňapal po jeho ocasu.

Šerlok byl z jeho nevíтанé pozornosti tak na nervy, že tlumeně vyl a zoufale pohlížel na svoji paničku. Hnědýma očima ji prosil, aby si konečně všimla, jakému teroru je vystaven.

Jenže paní Čmuhálková byla naplno pohroužena do hovoru s panem Takovým. Považovala totiž za nezbytné sdělit mu veškeré podrobnosti citového rozpoložení svého psa. Nejenomže se bojí tmavého domu, ale navíc štěká na záchodovou mísu a je bláznivě zamilovaný do stojanu na deštníky.

Ema by nejradši podotkla: „Ano, to je velmi zajímavé, ale kdybyste se podívala dolů, viděla byste něco mnohem podivnějšího: s vaším psem se pere jeho stín!“ Ale zmohla se jen na udivené vypísknutí, které neupoutalo ničí pozornost. Vytrěštěnýma očima proto sama sledovala, jak stínového psa přestalo bavit chňapat po opravdovém psovi a rozběhl se přes ulici.

Hned nato spatřila další neuvěřitelnou věc. Šerlokův uprchlý stín se protáhl mezi pruty plotu a skočil chlapci do náruče. Olizoval mu tvář a projevoval mu tím náklonnost.

Ema se otočila k tatínkovi. Doufala, že sleduje to, co ona, ale kdepak. Pan Takový se zájmem naslouchal paní Čmuhálkové, která mu obširně líčila hádku s pokladní v místní samoobsluze. Vzkaz zněl jasně: pokladní byla k sousedce hrubá, a proto by tam pan Takový neměl nikdy nakupovat.

Dokonce i Karolína pozorně poslouchala, jako by to byla ta nejpoutavější historka na světě, ale ji především fascinovalo, že má někdo potřebu něco takového sdělovat druhým.

Ema si připadala jako autičko, které neví, kterým směrem má jet. „Promiňte,“ zamumlala a vykročila právě v okamžiku, kdy paní Čmuchačková bez dechu líčila, jak řekla té nerudné pokladní, co si o ní myslí.

Nikdo nepozoroval, že Ema přešla ulici, protože sousedka zrovna popisovala, jak si nechala zavolat vedoucího té nevychované pokladní, aby i jemu řekla, co si myslí – jenom hlasitěji.

Nikdo Emě nezabránil přiblížit se k železnému plotu, za nímž stál smutný chlapec, který v jedné ruce svíral černou knihu a v druhé kouřově šedý stín malého psa.

Za jejími zády paní Čmuchačková prohlásila, že ji omluva vedoucího prodejny neuspokojila a dožadovala se osobního telefonického ospravedlnění od nejvyššího ředitele všech samoobsluh. Zatímco před Emou stál smutný kluk po kotníky v husté šedivé mlze...

Ema si připadala jako ve snu, ale protože byla vždycky zdvořilá, dokonce i když spala, přistihla se, jak říká: „Ahoj, já jsem Ema Taková.“

„Jaká?“

„Prostě *Taková*. Jmenuju se Ema, příjmením Taková. Když se představím a řeknu, že jsem Taková, většina lidí se zeptá *Jaká?* A já jim musím vysvětlit, jak to se mnou je: že jsem prostě *Taková*.“

Smutný kluk přikývl. „Vím, jak to myslíš. Pochopil jsem to hned. Jsem Gustík Smutník.“

„Zvláštní jméno.“

„Stejně jako Ema Taková.“

Měl samozřejmě pravdu, ale kvůli tomu za ním nepřišla. „Hraješ si se Šerlockovým stínem.“

„Ano,“ přikývl Gustík Smutník a Šerlokův stín mu olízl tvář. „Je o hodně milejší než opravdový pes.“

Ema odolala pokušení zadupat teniskou. „Není možná.“

„Ale je,“ opáčil Gustík. „Opravdoví psi koušou.“ Postavil stínového psa na zem a ten ho třikrát oběhl. Funěl, jako funí psi, když mají radost. Pak proklouzl plotem a hnal se přes ulici k Šerlokovu z masa a kostí, který z jeho návratu žádnou radost neměl.

Paní Čmuchačková se zrovna dostala k té části vyprávění, kdy napsala rozložený dopis do novin. Redaktory natolik pohoršila křivda, která se jí stala, že psaní zveřejnili na titulní stránce s tím největším titulkem, jaký mají. Takovým, které si většina deníků schovává na varování před výbuchem sopky. Byl ještě větší, oznámila hrdě sousedka, než ten nad článkem informujícím o záhadných zmizeních, k nimž došlo v uplynulých měsících na území města. Do této chvíle odtud beze stopy zmizelo sedm lidí, někteří rovnou ze svých postelí.

Emin otec a sestra se zatajeným dechem naslouchali líčení paní Čmuchačkové, takže si nevšimli odchodu a návratu psího stínu, stejně jako nezaznamenali Eminu nepřítomnost. Což bylo samo o sobě dost zvláštní, protože pan Takový si vždycky všiml, že jeho dcery přecházejí ulici. Věděl totiž, že i ta nejklidnější ulice se může stát přistávací drahou pro letadlo, které se ocitlo v nouzi. Proto považoval za nezbytné přesvědčit se, že se jeho děti pozorně podívaly nejen doleva a doprava, ale také vzhůru.

Ale Ema se nemohla vrátit a nechat být jednu věc, která jí připadala ještě podivnější. „Stín přece nemůže odejít od skutečného psa.“

„Stává se to pořád,“ oponoval Gustík.

„Ty jsi cvok.“

„Sama jsi to viděla,“ zdůraznil ten zvláštní kluk.

„Ale nestává se to *pořád!*“

„Když se to stalo jednou,“ nedal se Gustík, „může k tomu dojít víckrát. A když k tomu může dojít víckrát než jednou, může se to stávat pořád. Nemůžu za to, že sis toho nikdy dřív nevšimla.“

„Překvapená jsem dost, i kdyby se to přihodilo jenom jednou.“

Gustík pokrčil rameny. „Právě jsi viděla, že je to možné, tak se nemusíš přišťe divit.“

Ema by zase nejradši zadupala. „Ale to nic nevysvětluje! Stíny tu přece nemůžou jenom tak pobíhat?“